εἶπα ;... Τίποτε !... Εἶμαι τρελλός !... Μὴν πιστεύετε !... Δὲν εἶν' ἀλήθεια !.. Δὲν ἔχω μετανιοήσει γιὰ τίποτε, σᾶς μισῶ !... Ὅτι εἶταν ὁ λόγος τῆς ζωῆς γιὰ μένα σεῖς τὸ καταστρέψατε, τὸ λερώσατε, τὸ συντρίψατε *(πάνοντας της τὸ μπράτσο)* ὦ, ἐσύ... αὐτὴ ἡ λέξη ποὺ δὲ θὰ πῶ πιά, ποὺ μὲ κάνει ἄνω κάτω...Ἐσύ,ἐσύ, ἐσύ ! Ἄς τὸ πῶ !.. Ἄς τὸ ξαναπῶ !... Ἐσύ... αὐτὸ μὲ μεθάει ! *(Σφίγγοντάς τη).*— Καὶ τὸ χέρι σου... τὰ μάτια σου... τὰ χείλη σου... ὁλάκερη ἐσύ, ὅπως σὲ νοιώθω, ὅπως σὲ ἀναπνέω ! *(ἀπωθῶντας την)* Μὰ δὲ σὲ θέλω πιά ! δὲ σὲ θέλω πιά ! Φῦγε λοιπόν ! Φῦγε !..

ΛΟΥΣΙΕΝ, *(παλεύοντας μὲ τὸν ἑαυτό της, τρέμοντας).*— Χαῖρε !

ΣΑΜΠΡΑΙ, *(βγάζει μιὰ κραυγή.)*— Ὄχι !...

ΛΟΥΣΙΕΝ.— Ὦ ! ναί !.. τώρα πρέπει νὰ φύγω !.. Ὅταν εἶσαστε ἐχθρός μου, ὅταν δὲ μοῦ μιλιοῦσατε, μποροῦσα νἄχω τὸ θάρρος νὰ μένω κοντά σας, μὰ τώρα, τώρα ποὺ ποὺ *(Σιγά)* τώρα ποὺ μ' ἀγαπᾶτε !... *(Πηγαίνει πρὸς τὴν πόρτα)* Ὄχι ὄχι... πρέπει νὰ φύγω...

ΣΑΜΠΡΑΙ.— Μὰ βλέπεις καλὰ ὅτι δὲν μπορῶ πιά... δὲ μπορῶ. *(Πέφτοντας νικημένος στὰ πόδια της.)* Λουσιέν ! αὐτὸ εἶν' ἀνώτερο τῶν δυνάμεών μου !

ΛΟΥΣΙΕΝ.— Σήμερα, μά αὔριο ;

ΣΑΜΠΡΑΙ, *(μὲ πάθος.)*— Ἔ, αὔριο... θὰ ξαναρχίσουμε !

ΛΟΥΣΙΕΝ.— Θὰ ξαναρχίσεις νὰ μὲ μισῇς !

ΣΑΜΠΡΑΙ, *ἐξαλλος.*— Ναί... καὶ νὰ σ' ἀγαπῶ, ὅπως καὶ σύ ! Μεῖνε... Ἄς μείνουμε ἐδῶ μαζὶ σὰν ἐρωτευμένοι... Ἀφοῦ μᾶς χρειάζεται ἕνας πόνος γιὰ νὰ φθείρουμε τὴν ἀνάμνησι ἆς πάρουμε τοὐλάχιστον ἐκεῖνο ποῦ ἔχει ἀκόμη τὸ δηλητήριο μιᾶς χαρᾶς !...

Michel Provins

Η ΓΕΝΝΑΙΟΦΡΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Ὁ Βύρων ἦτο παράφορος κι' ὁρμητικὸς ἀλλὰ καὶ γενναιόφρων ἀπὸ τὰ παιδικά του χρόνια. Μιὰ μέρα εἶδε νὰ χτυπᾷ κάποιος βάναυσα τὸ φίλο του τὸν Πήλ, τὸν κατόπιν πρωθυπουργὸ τῆς Ἀγγλίας. Ὁ Βύρων ἦτο πολὺ μικρὸς καὶ δὲ μποροῦσε νὰ τὰ βγάλει πέρα μὲ τὸν ἀντιπάλο τοῦ Πήλ, ἀλλὰ κατακόκκινος καὶ μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα ἀπὸ τὸ θυμό του, πλησιάζει καὶ τὸν ρωτᾶ πόσες ξυλιὲς ἐσκόπευε νὰ δώσῃ ἀκόμα στὸν Πήλ.— Τὶ σὲ μέλει αὐτὸ ἐσένα ; ρωτᾷ ἐκεῖνος.— Γιὰ νὰ μοῦ δώσης ἂν ἔχῃς τὴν καλοσύνη τὶς μισὲς ἐμένα !..

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΣΤΟ ΕΜΠΟΡΙΚΟ

Ὁ Ἔμπορος.— Νὰ μὴ χαρῶ τὰ παιδιά μου, κυρία νὰ μὴ χαρῶ τὴν γυναῖκα μου, ἂν σᾶς λέω ψέμματα. Ἑφτάμισι δραχμὲς μοῦ κοστίζει ὁ πῆχυς.

Ἡ Κυρία.— Καλὰ δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ ὁρκιζόσαστε στὴ γυναῖκα σας καὶστὰ παιδιά σας.

Ὁ Ἔμπορος.— Δὲν πειράζει, κυρία μου, μὴ στεναχωριέσαι. Εἶμαι ἀκόμη ἐλεύθερος!

***

Ὁ Γιατρὸς πρὸς φλύαρον κυρίαν:

— Σᾶς παρακαλῶ, κρατᾶτε τὴν γλῶσσα σας ἔξω ὡς ποὺ νὰ σᾶς γράψω τὴ συνταγὴ καὶ νὰ φύγω !

ΟΙ ΝΕΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΜΑΣ

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἀνανέωσαν τὰς ἐγγραφάς των καὶ ἐνεγράφησαν τὸ πρῶτον οἱ κάτωθι συνδρομηταί:

Δ. Πάρνος, Σ. Σπηλιόπουλος, Π. Λιανός, Ἀπ. Ἰορδάνου, Ἠλ. Τουρνᾶς, Ἡρ. Καρασεβδᾶς, Δ. Ἀναγνώστης, Δέσποινα Φευστικιανάκη,Δ. Παπανικολάου, Κατίνα Σταυρίδου, Σπ. Σπηλαιώτης, Ἐρμόλ. Κατατριάτης, Σοφία Τσινίκα, Louis Niui,Γ. Καρδάσης, Μαρία Μανεξοπούλου, Ν. Κριτσέλης, Χρ. Μονιάτης, Εὐστρ. Βογιατζῆς, Νίτσα Παπαθανασίου, Δ. Κιρλακίτσης, Ρεβέκα Βένου, Βασιλεία Χατζοπούλου, Γ. Τσιρίμπολος, Β. Παπαγεωργίου, Δημακόπουλος, Ἰω. Κοσμόπουλος, Μιράντα Πετρούλια, Β. Τσακνάκης, Οἰκογένεια Λητσιάλη.

ΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΤΟΥ ΒΑΛΤΕΡ ΣΚΩΤ

Ὁ Βάλτερ Σκὼτ γράφοντας σὲ κάποιον πλούσιον νέον ποὺ ζητοῦσε συμβουλὲς ἀπ' αὐτὸν τοῦ ἔγραφε : »Πρόσεχε νὰ μὴ πέσης στὸ σφάλμα ποὺ πέφτουν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ἐργασία, ἐννοῶ νὰ μὴ χρονοτριβῆς σὲ μηδαμινὰ πράγματα. Μὴ ἀναβάλλεις τὶς ἐργασίες σου, ἀλλὰ νὰ ἐκτελεῖς αὐτὲς ἀμέσως καὶ μὴν τὶς ἀφίνεις ἡμιτελεῖς. Ὁλόκληρο στράτευμα πέφτει σὲ ἀταξία, γιατὶ τὰ προπορευόμενα τμήματά του βαδίζουν μὲ ὀκνηρία καὶ ἀταξία. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὶς ὑποθέσεις. Ἂν δὲν τελειώσουν εὐθὺς ἀμέσως καὶ μὲ τάξιν, συσσωρεύονται καὶ γίνονται κατεπείγουσες καὶ μπερδεύονται τόσο πολὺ ὥστε κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὶς ξεμπλέξῃ».

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΕΣ, ΦΘΗΝΟΤΑΤΕΣ
Ὁ Τόμος δραχ. 12

ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Μιὰ σύντομη ἱστορία τῆς χαρτοπαιξίας,—Πῶς ἔπαιζαν οἱ παππούδες μας.—Σκαμπίλι, τριόμφος, λασκενές, μπακαρᾶς.- Ἡ βεγκέρες τοῦ 1855.-Τὶ ἔπαιζε ὁ Ὄθων.-Μιὰ ἔκθεσις τοῦ ἐπάρχου καὶ ποιητοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου.-Ὁ Διάβολος καὶ τὰ χαρτιά.

Τὰ χαρτιά ! Νὰ ἕνα ἀπὸ τὰ φοβερὰ καὶ ἀγιάτρευτα πάθη τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Λέγουν ὅτι τὸ παιγνίδι αὐτὸ ἦρθε ἐξ Ἀνατολῶν. Ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν ἔρχεται κάθε φῶς· ἀπὸ κεῖ λοιπὸν ἔπρεπε νὰ περιμένουμε καὶ αὐτὴ τὴ μόδα. Προσθέτουν ἀκόμη ὅτι σὲ κάποιον Κινέζον συγγραφέα ἀναφέρεται ὅτι μιὰ Σινικὴ δυναστεία, τῆς ὁποίας ἡ ἀρχὴ χάνεται στὰ βάθη τῶν αἰώνων, εἶχεν ἱδρυτὴν ἕνα διάσημον... χαρτοπαίκτην αὐτοκράτορα ! Καὶ τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ μανία τῶν χαρτιῶν ἐπέρασε ἐπάνω ἀπὸ τὸν κόσμο σὰν πνοὴ ἐπιδημίας γενικῆς στὶς διάφορες ἐποχές. Ἡ παράδοσις ἀναφέρει ὅτι ἕνας Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἀναγκάστηκε νὰ φοβερίσῃ καὶ μὲ θάνατο ἀκόμη τοὺς χαρτοπαίκτας χωρὶς νὰ κατορθώσῃ τίποτε, καὶ κάποιος Πάπας εἶδε κι' ἔπαθε νὰ πείσῃ τοὺς καρδιναλίους του ὅτι τὰ χαρτιὰ εἶνε ἐφεύρεσις τοῦ Σατανᾶ γιὰ νὰ πειράζῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ γιὰ νὰ τοὺς κάνῃ νὰ βλασφημοῦν γύρω ἀπὸ «τὸ πράσινο τραπέζι τῶν ὀργίων !»

***

Σήμερα, τὴν χαρτοπαικτικὴν μανίαν τὴν συγκεντρώνει τὸ πόκερ ποὺ εἰσήχθη στὰς Ἀθήνας στὸ 1907. Ἄλλοτε ἦσαν ἄλλα τὰ παιγνίδια. Τὰ χαρτιὰ τῆς τράπουλας εἶνε 52, ἀτελείωτοι ὅμως οἱ συνδυασμοί των. Εἰς κάποια χαρτοπαικτικὰ σκάνδαλα τοῦ Λονδίνου ἀνεκαλύφθη ὅτι ἕνα παιγνίδι, ποὺ ἐκινδύνευσε τότε νὰ ἐκθρονίσῃ τὸν μπακαρᾶ, τὸ παιγνίδι «Μάλδισσον», τὸ ἀνεκάλυψε ἕνας κατάδικος στὰς φυλακὰς τοῦ Ἐδιμβούργου. Ὅταν ἔγειναν αὐτὰ τὰ ἐξευτελιστικὰ ἀποκαλυπτήρια τὸ «Μάλδισσον» ἐξωστρακίσθη καὶ ὁ μπακαρᾶς ἐγλύτωσε τὸν κίνδυνο. Ἀλλὰ κανεὶς ἀκόμη δὲν μᾶς εἶπε ποιὸς εἶνε ὁ ἐφευρέτης τοῦ μπακαρᾶ. Ἴσως καὶ αὐτοῦ ἡ καταγωγὴ νὰ μὴν εἶνε πιὸ πολὺ ἀριστοκρατική . . .

Ἄλλοτε λοιπὸν ἦσαν ἄλλα τὰ παιγνίδια. Τώρα κάπου-κάπου, σὲ κανένα συνοικιακὸ καφφενεδάκι, μπορεῖ κανεὶς ν' ἀνακαλύψῃ δυὸ ἀνθρώπους μὲ ποδιὰ καὶ μὲ ἀφέλειες νὰ παίζουν σκαμπίλι. Καὶ ὅμως τὸ σκαμπίλι, τόσο περιφρονημένο τώρα, ἦταν ἄλλοτε στὴς δόξες του καὶ παιζότανε μανιωδῶς στὰ σαλόνια τοῦ 1855. Τὸ μαρτυρεῖ καὶ μιὰ ἐπιστολὴ τῆς ἐποχῆς, σωζομένη ἀκόμη. Ἐγράφη ἀπὸ ἕνα πολιτευτὴν Ἀθηναῖον πρὸς ἐπαρχιώτην φίλον του γιὰ νὰ τοῦ στοτήσῃ μιὰ κόρη τὴν ὁποίαν θὰ ἔπαιρνε ὁ γιὸς τοῦ ἐπαρχιώτου : «Πρὸς ταῖς ἄλλαις χάρεσι, γράφει, ἡ Ἐλπινίκη ἀνακρούει ἐπὶ κιθάρας ὁλόκληρα μελοδράματα συνοδεύουσα ταῦτα διὰ τῆς ἀργυροῆχου φωνῆς της. Παίζει δὲ ἐξόχως καὶ σκαμβίλιον, καὶ εἰς τοῦτο ἀποκαλύπτεται ἀφιλοκερδής, καὶ πρᾶος καὶ γενναία, οὐδενὸς δολιευομένη τὸν ἀντίπαλον, χαρίζουσα δὲ αὐτῷ, ὅσα ἐκεῖνος ἐξ ἀπερισκεψίας ἀπώλεσεν. Ὡςδὲ δὲν ἀγνοεῖ ἐν τῷ παιγνιδίῳ ἀποκαλύπτεται ἀληθὴς χαρακτὴρ τοῦ ἀνθρώπου.»

Συγχρόνως μὲ τὸ σκαμπίλι εἶχε κατακτήσει τὴν πρωτεύουσα μας καὶ ἡ κοντσίνα τὴν ὁποίαν φαίνεται πῶς εἶχαν εἶχαν εἰσαγάγει πρὸ πάντων οἱ Ἰταλοὶ καὶ οἱ Πολωνοὶ πρόσφυγες. Γρήγορα ἡ κοντσίνα ἐκυριάρχησε. Τὴν ἔπαιζαν μικροὶ καὶ μεγάλοι. Λέγεται μάλιστα ὅτι ἕνας Ὑπουργὸς τοῦ Ὑπουργείου Βούλαρη ἔπαιξε στὴ κοντσίνα καὶ... τὸ Ὑπουργεῖο του ! Ἔχασε καὶ θὰ παρητεῖτο, ἂν ἐκεῖνος ποῦ ἐκέρδισε δὲν ἠρνεῖτο νὰ δεχθῇ τὴν ἐκτέλεσι τῆς ὑποσχέσεως

***

Μὲ τὴν τρίτη Γαλλικὴ Αὐτοκρατορία καταλαμβάνουν τὸν κόσμο καὶ τὴν Ἑλλάδα δύο χαρτοπαικτικὰ πάθη : Ὁ μπακαρᾶς καὶ ὁ λασκενές. Ὁ μπακαρᾶς μαίνεται στὰ μεγάλα Παρισινὰ σαλόνια καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ. Ἀλλὰ στὰς Ἀθήνας ἡ Βασιλικὴ Αὐλὴ δὲν φαίνεται εὐνοϊκὴ στὰ χαρτιά. Ὁ Ὄθων τ' ἀποφεύγει σὰν ἐφεύρεσι τοῦ Διαβόλου. Κάποτε ἔπαιζε καὶ ὁ Ὄθων ἕνα ἀνιαρώτατο καὶ μακρότατο Γερμανικὸ παιγνίδι, ὥστε τὸ ἐβαρέθηκε τέλος καὶ ὁ ἴδιος.

Ἡ εἴσοδος τοῦ μπακαρᾶ στὰς Ἀθήνας ὑπῆρξε θριαμβευτικῶς καταστρεπτική. Στὸ «Ξενοδοχεῖον τῆς Ἰταλίας» (ποὺ ἦταν στὴ σημερινὴ διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Αἰόλου καὶ Σταδίου) μιὰ σάλα συνεκέντρωνε νέους διαφόρων κοινωνικῶν τάξεων, μιὰ δὲ μεγάλη Ἀθηναϊκὴ περιουσία ὀφείλεται στὴν ἐξαιρετικὴ τύχη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Στὴν ἐμφάνισι τοῦ μπακαρᾶ, χάθηκαν ὁ «τριόμφο,», τὸ «Φαραώ», τὸ «σκαμπίλι». Ἡ μπακαροποίησις ἐξαπλώθηκε σὰν ἐπιδημία καὶ στὶς ἐπαρχίες. Αἱ ἐκθέσεις τῶν ἐπάρχων—τὶ τύποι καὶ ἐκεῖνοι—ἦσαν ἀπελπιστικαί.

Μιὰ ἔκθεση περὶ τοῦ κακοῦ τῆς χαρτοπαιξίας, γραμμένη ἀπὸ τὴν πέννα τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου ἐπάρχου καὶ αὐτοῦ τότε ἐδημοσιεύθη, καὶ ἔκανε ζωηρὴ ἐντύπωσι σὲ ὅλους καὶ στὴν Κυβέρνησι. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐλήφθησαν αὐστηρὰ μέτρα ὁ μπακαρᾶς ἐκηρύχθη ἐν διωγμῷ καὶ τὸ κακὸ σιγὰ σιγὰ ἔπαψε.

Ἡ Ντάμα σκαθ\